

[Hans Jacob Sørensen.]

siddet saa mange Aar i denne Sal, at jeg ikke lader mig kyse. Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, at jeg er nu ikke saa helt sikker paa, at Ministeren, selv om dette Lovforslag ikke ophøjes til Lov, vil være den stærke Mand, der siger, at Afskedigelserne skal finde Sted, og jeg tager dem paa den Maade, at jeg tager de ældste først. Jeg tror nemlig, at der ogsaa blandt disse ældre Mænd, baade indenfor Funktionærklasserne og indenfor Embedsmandsklasserne, er Folk, der fylder deres Plads saa godt og endnu kan præstere et saadant Arbejde, at Ministeren vil betænke sig paa at affinde sig med dem ved Afskedigelse.

Det ærede Medlem Hr. Bjerring har Gang paa Gang henvist til Organisationernes Tiltrædelse. Jeg anerkender selvfølgelig, at Ministeren har faaet disse Tiltrædelser, men jeg lægger ikke mere ind deri, end jeg mener, der bør ligge deri. Naar disse Tiltrædelser foreligger, er det, fordi det for et stort Antal indenfor Organisationerne er af Interesse at faa de ældre bort, for at der saa kan blive bedre Adgang for de yngre og de unge, og det bebrejder jeg — det gentager jeg — selvfølgelig ikke de paagældende. Men paa den anden Side maa man ogsaa sige, at saadan er Forholdet.

Den højtærede Minister vilde ikke anerkende, at jeg i mine Udtalelser var logisk. Han sagde, jeg blandede to Ting sammen, nemlig det, jeg lige har nævnt, at Tjenestemændene havde avancementsmæssige Interesser, og saa det, at Forslaget vilde medføre Konsekvenser med Hensyn til Pensionsbyrdens Vækst. Han fandt, det var to forskellige Ting, og han vilde kun beskæftige sig med den ene, den anden sorterede under en anden Minister. Jeg skal ikke bebrejde de Herrer indenfor Ministeriet, at hver har sit Speciale, men jeg vil dog alligevel tro, at der er visse Ting, som der maa være Samarbejde om, i alt Fald maa der være det om det, der vedrører det økonomiske. Jeg kunde da ogsaa tænke mig, at den højtærede Ministers Kollega Finansministeren hæftede sig ved det økonomiske i denne Sag, som jo er, at her brydes det første Hul i Tjenestemandsløvens § 53. Gennemføres dette Lovforslag, vil baade Regeringen og Rigsdagen komme i

en meget vanskelig Stilling overfor de gentagne Krav, der kommer fra Tjenestemandsgangorganisationerne om at faa Aldersgrænsen nedsat; thi derved vil jo den Pensionsbyrde, der allerede nu hviler saa tungt paa Statens Budget, yderligere blive øget, hvilket endnu mere vil vanskeliggøre de økonomiske Forhold for Staten.

Vesterager: Jeg skal først gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen. Det ærede Medlem tillagde mig en hel Del Fejltrin i mit Liv — dem skal jeg ikke diskutere med ham —, men jeg takker ham for, at han dog vil frikende mig for at være Skyld i, at jeg er født 1870. Men saa synes jeg ogsaa, man maa kunne betragte det som et undskyldende Moment for de Tjenestemænd, som man har tiltænkt Særstilling i Lovgivningen. Jeg mener, som sagt, at der ikke er Spor af Grund til at gennemføre et Lovforslag, der paa den Maade bryder ind i hele vort Lønningssystem. Disse Mennesker maa være stillet akkurat under de samme Vilkaar som andre Tjenestemænd, og jeg kan ikke finde, at der er nogen Mening i at trække disse tre Aargange frem og sige, at de skal ind under en særlig Lov. Det ærede Medlem mente i øvrigt, at der var visse Lempelser, som dette Lovforslag gav, og derfor skulde man gennemføre det og ogsaa tage alle mulige andre Hensyn. Det, som vi hørte fra det ærede Medlem, er ikke noget ukendt, det er det, som man kalder en Dans paa Æg.

I øvrigt skal jeg kun komme med et Par Bemærkninger til den højtærede Minister. Jeg anerkender altsaa, at det er nødvendigt at gennemføre Besparelser ogsaa med Hensyn til de overflødige Tjenestemænd, men man maa jo ikke, naar man vil gøre det op, se bort fra den yderligere Pensionsbyrde, som derved efterhaanden kommer til at hvile paa Staten, og det kan jo ikke nægtes, at vi, der har fulgt Arbejdet her i Rigsdagen navnlig vedrørende Tjenestemandsgang og andre Lønningsslove o. lign., har lagt Mærke til Gang paa Gang, at Finansministeriet er gaaet meget haardt frem mod de Mennesker, der søgte om at faa Afsked, og netop gjort det med den Begrundelse, at man kunde ikke blive ved at bære den store Pensionsbyrde. I den Tjenestemandsgang, jeg tilhører, er der saa mange